

32. KAJ

pesma ne Sen je, a
Sen je, a pesma
en je, a pesma ne
pesma ne Sen je,

a pesma ne
ne Sen je
Sen je, a
a pesma ne

ZELENI BREGI ZELINE

Sen je, a pesma ne

32. RECITAL SUVREMENOGA
KAJKAVSKOGA PJESNIŠTVA
“DRAGUTIN DOMJANIĆ”
- SV. IVAN ZELINA 2013.

Priredio
Dr. sc. Ivo Kalinski

Sveti Ivan Zelina
svibanj 2013.

Mala biblioteka
»Dragutin Domjanić«
knjiga 68.

Nakladnik

Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Za nakladnika

Ivica Kukovačec

Urednik

Dr. sc. Ivo Kalinski

Naslovnica i crteži u zbirci

Nikola Kavić

Naslov zbirke

- prema pjesmi Zdenke Maltar

Grafičko-tehnička priprema

POU Sv. Ivan Zelina

Tiskano u 500 primjeraka

Tisak i uvez: Tiskara Zelina d.d.

Katarine Krizmanić 1, Sv. Ivan Zelina

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i
sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 842575

ISBN: 978-953-6540-55-6

Sen je, a pesma ne

Na natječaj 32. Recitala suvremenoga kajkavskoga pjesništva »Dragutin Domjanić« – Sv. Ivan Zelina 2013. odazvalo se 114 autora s 451-nom pjesmom. Ocjenjivačko povjerenstvo u sastavu: dr. sc. Ivo Kalinski (predsjednik), prof. dr. sc. Joža Skok i dr. sc. Božica Pažur (članovi), odabralo je 59 pjesame za objavljivanje u ovoj zbirci. Pjesme su poredane abecednim slijedom autorica/autora.

Kazalo

Predgovor

Ivo Kalinski:

Osvijestiti jezik, osvijestiti se jezikom! IX

A senjaš negda...

Željko BAJZA: Sud svetski	13
Ladislava BLAŽI: Jutre vu Varažlinu	15
Branka BLAŽIĆ: Vraže seme maha jemle	16
Maja CVEK: Žejna popefka	18
Željka CVETKOVIĆ: Od sunca mosti	20
Anica CVETNIĆ DIMITROV: Mali sviet	21
Sanja DAMJAN: Slikice o sreči	23
Magdalena ĐUDAJEK: Zibeljka od senje	25
Milan FRČKO: Sirena	26
Goran GATALICA: Vu lietu zakrabulenog cajta	27
Marko GREGUR: ...	28
Vera GRGAC: Poklam Adama, kvarni	29
Vinko HASNEK: Noč	31
Marija HEGEDUŠIĆ: Zvuzlani poti	32
Sanja HERING: Cvetnja kesnog leta	33
Marija HLEBEC: A senjaš negda... ?	34
Branka JAGIĆ: Slatke / slane nepozabljene	35
Ana JAKOPANEC: Kokotov zijeh	37
Božica JELUŠIĆ: Glumasta je nedjelja	39
Božica JELUŠIĆ: Jurjevdan, zutra	40

Kajkavljenje in situ

Zoran KELAVA: ...	43
Damir KLIČEK: Pojtek	44
Tomica KOLAR: Na dervah, pod verbuj, za pluotam	45
Mario KOLAR: Pičim ja	46
Dragutin KONTAK: Bljuzga	48
Emilija KOVAČ: Kajkavljenje in situ (fis-mol)	49
Ivan KUŠTELJEGA: Žejen	52
Ivan KUTNJAK: Mimo je mirno leto	53
Evica LAZAR: Puezija pu mojum	54
Đurđa LOVRENČIĆ: Krojači h samine	57
Zdenka MALTAR: Alduvanje ivanjske kriesnice	58
Zdenka MALTAR: Sen je, a pesma ne	59
Vladimir MIHOLEK: Tik-tak, tik-tak	60
Emil PAKRAC: Prešle je pune pune preveč	62
Emil PAKRAC: Zapadni kolodvor	64
Milivoj Pašiček: Naj me vleči	66
Denis PERIČIĆ: Den gda je Mika Kojonkoski s Holmenkollena doskočil drito v središče Osla	67
Ivan PICER: Škatulka za molce	69
Ljubica PLANTIĆ: Živleje za nula kuna	70

Popeška pijojfka

Davorka PLUKAVEC: Negda	73
Zlatko POCHOBRADSKY: Rubc	74
Zlatko POCHOBRADSKY: Pilen ga ku slejpca	75
Vladimir PODGAJSKI: Nebo	76

Darko RAŠKAJ JALŠOVEC: Domenica, Santa Domenica	77
Darko RAŠKAJ JALŠOVEC: Ve tam več nikouga več	78
Tomislav RIBIĆ: Z Gazophylaciuma	79
Tomislav RIBIĆ: Rieči hičene vu veter	80
Nada RUKAV BOGOJEVIĆ: Zakej slavuji mučiju	81
Slavica SARKOTIĆ: Spomen grunta	82
Vinko SLIVAR: Čaraben sviet	83
Valentina ŠINJORI Popefka pijofka	85
Valentina ŠINJORI Jeziku spoda kameja na Kameju	87
Valentina ŠINJORI Srečne misli	88
Valentina ŠINJORI Fleki na flakami senjah	89
Valentina ŠINJORI Nostalgiji veli se domotoužje	91
Valentina ŠINJORI Requiem za zimu i laj(KAJ) na protuletje!	92
Vladimir Šuk: Neplanierani maskenbal ob Martinju	93
Antun TOMAŠEK: Vu glibini	94
Đurđa VUKELIĆ ROŽIĆ: Gusak	96

Predgovor

Osvijestiti jezik, osvijestiti se jezikom!

Kad je riječ o kajkavštini, o kajkavskom poetskom izričaju, mogla bi se s pravom izreći misao - koja i nije nekakva novina - da je njegova recepcijska stvarnost toliko neupitna što se tiče govornoga područja na kojem egzistira koliko je upitna na drugim izričajnim područjima - čak i ne uzimajući u obzir službeni, standardni jezik. Ma kako promatrali spomenute činjenice, naime da je to sada, a ni prije nije bilo značajnih odstupanja, tako kako jest, medijska pozornost kajkavskoj, uostalom i čakavskoj kulturi, u najboljem slučaju dosljedno skromna je ili - nikakva, naprosto je nema.

Zato je, moglo bi se reći, unatoč svemu tomu gotovo neobjašnjiv *nahrup* suvremenoga kajkavskoga pjesništva zadnjih nekoliko svakogodišnjih recitalnih događanja, kao što je to ustanoviti i za ovaj 32. recital suvremenoga kajkavskoga pjesništva "Dragutin Domjanić" u Sv. Ivanu Zelini.

Ipak, i ovom prigodom u vezi s time, ali i inače, reći je: znatnim naporom Pučkoga učilišta, napose ravnatelja na kojeg se cijeli posao od organizacije do realizacije (javna izvedba, zbornik pjesama) odnosi, ovaj sa svih strana stiješnjen, osobito financijski, posao *sizifovski* iz godine u godinu, puna tri desetljeća - u prkos svemu egzistira, sukladno i samoj žilavosti kajkavštine koja stoljećima ne samo da brani i čuva svoj status nego ga u nemilim okolnostima nastoji *na nov način osvijestiti* unutar nacionalne kulture.

U ponajboljim pjesničkim radovima s ovogodišnjeg natječaja to osvješćivanje - ako ga je tako nazvati - izravno ili pokadšto pritajeno naznačeno - unutar tema i motiva ide i proteže se od uočavanja i opisivanja općih značajki kajkavskog podneblja (Slavica Sarkotić, Maja Cvek, Ladislava Blaži i drugi/druge) do vrlo razigranih osobnih preokupacija, vezanih na primjer uz blagdan (Božica Jelušić), pa sve do onih kojih je paleta tematskih i motivskih poticaja rastezljiva i široka, problemski čak ekološka (Damir Kliček).

Od one stvarne podloge kajkavštine, od gazofilacij-

skog utemeljitenja (Tomislav Ribić) do intime pjesme same koja se tim jezičnim bogatstvom razjeda (Valentina Šinjori), takva će se poetika često izmjestiti u začetke osobnog ezoterizma (Branka Jagić) ili će se okrenuti u razaranje te iste, doduše specifične, intime (Zdenka Maltar).

Poetska prilagodba nekim, čini se, prije svega etičkim pitanjima u suvremenih kajkavskih pjesnika/pjesnikinja namjerno izbjegava otprije poznata oprostorenja pjeva, sve se više upućujući u razaznavanja ne samo simetričnih nego i asimetričnih pojmova, pri čemu, kad je tako, i sama tekstološka struktura vapi za drugim, novim tumačenjima. Moglo bi se reći da ono vizualno u poeziji sve više gubi svoje mjesto, a sve ga više zadobiva ono drugo - egzistencijalno, koje se pri čitateljevu usvajanju nerijetko doima kao osobno, naglašeno nervozna, inkriminirajuća estetika. U svakom slučaju provokativno - da! Etapna zastajkivanja i odmor - da! Novi zamasi, novim formama, novim sadržajima - da!

Stanovito eksperimentiranje s intimom, razrađeno u više slojevitih razina, u nekih autora prerasta u dojam od kojeg u čitatelja i ne mora ostati mnogo od onoga što se u samom tekstu iščitava, što još uvijek ne znači da se doživljavanje onoga što tekst nudi na svom putu neizravno ne svodi na nešto što bismo u slobodnijoj interpretaciji mogli svesti na poetska poigravanja s kentaurom koji negdje u potaji sladostrasno čuči (Sanja Hering).

U nekih autora pjesmom će se u topografskom praćenju kajkavskog krajolika, koje nalikuje stripu, osobno doživljavanje fenomena kajkaviane moći prepoznati i doživjeti kao niz životno tragičnih figura na marginama tog fenomena, koje bespoštedno trunu kao i sva naša, opisom draga, prišaptavanja i tetošenja s nakanom da se njihovo neumoljivo nestajanje/umiranje (?) zaustavi - ne nekim površinskim nego duboko dokumentiranim podacima (Emilija Kovač). Zaključno, usuđujem se reći: od oduševljenosti koju nude kajkavska leksička arhetipija i organska podloga, od izravnog ili prikrivenog biografiranja jezika do biografiranja stvaralačkih "krikova" - suvremeno pjesništvo kajkavsko najboljim svojim ostvarenjima neprijeporan je dionik nacionalne kulture.

Ivo Kalinski

A senjaš negda...

Sud svetski

Sud svetski izhaja iz suda božjega. Kakov žitek
takova smert, kakova smert takov sud.
Hote o blažene dušice sad moje muke, vrednost
moje kervi, plača mojega terpenja.
- Je bog moj, kaj ne vidite kak ih hičeju vu ove
podzemne luknje pune zmij i žab,
a oni se s pogrđami k njimi glasiju.
- Mi duše same nuter vu zemlje nahajame raj.
Nutre su nam pak z remenom stiskali glave
dok nam se nisu respukle,
a onda su nas pak devali vu škrinje,
tere su za nas prevuske, prekratke i preplitke bile,
a k tomu su črne, pune oštrog kamenja.
Onda su nas tak dugo gnjeli dok se kosti nisu
zmeknule i zčašile.
Pravedni sudac ov malovrednjak od mladosti
poželjenja
telovna i nasladnosti njegove nasledujuč vsega
dobra sveckoga
obilno je vžival listor telu, gerlu želucu svojemu
služil vu gošćenju, pianščine, noriah, igrach, i
cifrasteh opravah.
- Dobri otec ti zapoveda da z dobremi deli, cenu
grehov tvojih moraš naplatiti,
ali vekomaj vu pekel pojti.
- Oh, ja nevolen gda premislim kak bude
serditoga suca
obraz gledeti kakti budu grehi moji ober glave
žmečali,
kak me bude strašil otprť pod menum pekel.

- Zemete ga vrazi ki dva drage mazi,
zemete ga hudi ki dva drage bludi.
Ne dej mu bože ni pri cirkvi groba,
na grobu zelenja pri bogu veselja.

LADISLAVA BLAŽI
Varaždin

Jutre vu Varažljinu

Oprane vulice, zrak na lipe diši.
Skosmani cuger pri placu
biciklina išče i gledi
kak žene na klupe svoju zelenjavu
devaju i ze vodu ju polevaju.
Dučani se otpiraju i friški kruh diši.
Zmučeni verglec zdihava i za večer
novu mužiku sprobava.
Dečec pret vertecom mamu za kiklu derži
da mu na posel ne odbeži.
Cirkve se otpiraju, sveče vužižeju,
zvonu zvoniju da grad zbudiju.
Po staromu gradu novi se grafiti sušiju,
a ftiči za zajtrek droptine
iščeju i mučiju.
Betežni se k doktoru žuriju,
da red ne zgubiju.
A ja pret kavanu sedim, pijem kavu
i gledim kak se k doktoru žuriju.
I vse ide kak se šika,
Varažljín je Stančić
i živa slika.

Vraže seme maha jemle

*V*u 'voj črnoj noči vraže seme maha
jemle
i kipec življenja nagiba se
navšrek.

Angel črni v zlate truble trubi,
puše,
snubi, zove svoje družbenike,
službenike, trabantuše.

A oni zmir ze vsih stran i odnasešir
zviraju:
dripci i nasilniki, sebičnjaki i
divjaki
ki pitome ž jinhovog van
rivaju.

Gladuši ki svoju pravico za se po svojem tiraju.
Prek svoje meje po tvojem tajiru
prebiraju.

Jalnuši ki vu te zapikavaju grube režeče
reči.
Ki hičeju štruke pod noge, zabadaju špraje pod
nofte če ne moreju nože
v pleči.

Gluhi ki brez sluha po tvojim nervim
na ves glas sviraju,
i vražega zakona vseposud
proklamiraju:

Biti je imati - imati je biti, zakon je zeti
i jemati.
Po truplim napred iti, zlatomu se telcu
pokloniti.

Vraže seme maha jemle i tebi se črno piše.

Zmesili te od iste mele kak i vse
romantikuše. Bedaste mlade sejnje
duše!

Ideali.
Konji beli, žapcoprinci i
kušleci,
na vsem svetu mir, istina, ljubaf i
pravica,
na vse veke zelene popefke i cvetja
deca.

I još navek kak i negda
rahlu preju svoje duše premataš
h verzuše.
Veliju nekteri da si bogat, da v duši nosiš bisere.

A kak da ne, a kak da če ne!
Okoli tebe - prascof posikut,
Ne trebaju bisere, oni bi koruze!

I tak, viš, ostaneju fige v žepi.
Deca od snega, mehuri od pene
i znucane vuspomene.

I
za di end, el poantu popefke,
snopek mokrih verzušof
i kap-dvi rose posušene.

Žejna popefka

Žari sonce -
požarina.
Nega dežda -
zgorelina.

Dežda, dežda
Bog pomori
trava žoti seposot.
Žeja zemla,
husta sehne,
vrti so marot.
Kapi dežda
trska prosi,
kakti kafa
berek hlapi,
trstenaki ve
čkomiju.
A ščuke i krapí?
Gdo zna kak baviju?

Žejno pole
hoče kapi,
retko de
se klipek zlati.
Suho leto
tenka betva,
bormeš bude
boga žetva
i grintaf
domači picek.

Brige skrivle
poculica.
Kaj bu pekla
sokačica?

Požarina,
trsek dremle,
ruji grozdje,
v bobam vrije.
Brige hiti
vu verige,
im vinca bu
da se pije
Kak vugnuti
žmehke brige
gda zemlica
boga žeja?
Dežda treba, dežda...

ŽELJKA CVETKOVIĆ
Mala Mlaka

Od sunca mosti

*S*lavuj kruni mliečnu, fijoľastu zoru.
Prehoajaju vure. Beteg sviedra kosti.
Mier našvoava selo. Anđel deli milost.
Joa nikam nemrem, a tuliki su mosti!

Čvrsta, vruća krila zibleju me bielo:
-Veruj, duša celi. Ž njum celi i tielo.

Mali svet

Mojoj svet je mali!
Vu jaglecu i visibabe
Se skriva.
Odleti na cviet jaboke,
A onda se v ruožu
Dišeču skrije.

Muoj svet je premali,
Prečkomeči.
Zabadof su mi rekli
Da se preselim
Na velike poljane,
Na planinske frluonce.
Ne!
Ja se i dale
Vu cvietu nekakvom skrivam
I dišim!

A mogla bi veliki svet
Na roka imeti.
Kričati, svaditi se,
Na negda se zmišlati,
O pravde i nepravde govoriti.
Ali ne!
Ja sem ostala mala,
Vu malom svietu i dišim
Za se i za druge
Vu nekakvom malom cvietu.

Rieči gromoglasne,
Rieči zakuklane
Su negde vu mene skrite
I ne mrem do nji.
Zate čkomim, postiha govorim
I dišim.

A koj bi i imiela
Od velikie rieči?
Koj bi nekoga v srce piknole?
Bi vraga!
Tuliko grmoglasnie rieči
Je zgovorene, napisane
I nigduo je razmel nije!

SANJA DAMJAN
Koprivnica

Slikice o sreči

Črlena srčeka

V reklecu zateknjen mali
jorgovan...
Prať zapraf, pramalet
se to z kaputeka nalukavle
v tvoje joči...
Potuleni oblak štel je
zakloniti sončeko.
Ne denes, denes sončeko
greje žareča, črlena srčeka.
Malo srameča.
Al' takva je i sreča...

Pri babici

F štaglju, pri moji babici,
sreča se skrila v trebljenju
kuruze, skakanju po luščinju...
Pri moji babici sreča se mogla
najti v čislu,
v topli kuružnjači,
v kalanici koja dobro gori
v stari peči...

Z drugi kraj obločeca

Gda se ljudeki piceliju
v svojim foteljama,
vuni, z drugi kraj obločeca,
žabe regeču,
ftiči preleču,
srečen je vsaki cvet...

MAGDALENA ĐUDAJEK
Zagreb

Zibeljka od senje

Se sem niti zvezala
Vu te žlak življenja

Čutila ljepotu ostala je senja
Teško breme teče ljubav skriva put
Ti se ipak nadaš serce stiska muk

Čutiš još navira puti vek su san
Kak da boga moliš misel nič ne vrne
deče senje senjaš očeš brzo zrasti
a zdej bi štel da su dukši cajti

ljubav snove stače i ljeta preteče
se kaj je prešlo život nič ne vrne
ka hmajni pejdaš tak se blizu prigne
a serčeku h trgne i otpelja tam
od kud se ne vrne

Sirena

*H*otelska soba.

Čkomina da postekliš.
Kakva težava. Nišče to nemre
razmeti, sem žene koja sedi na podu.

Ponopot je glumila vu filmovima.
Gola je, kraj nje na stolu venčani rinek.
Luče vu vgašeni televizor.

“Gdo si ti?” - pita ju “vgašena škatula”,
a ona mesto da odpove, ščupa si jeno,
a potem i drugo joko, i prevrgne se
v zavijanje sirene od črlenoga križa.

Telegram:

Bagazo, bodite bez brige.
Fiškal bo dal skopati mater i vrnol vam bom
škornje v kojima je pokopana.

GORAN GATALICA
Zagreb

Vu lietu zakrabulenog cajta

(v tri pevanja)

Vu lietu zakrabulenog cajta/
sklepana kak kmica čez perste
zlegla se z gniezda muoja samuoča,/
parada pavučine vetrom se razmata
vrapca vu gniezdu zmisli je črv/
vrak z šarajzlom vulicom gmiže
pritruopan na dušu čez muoju prazninu/
precrtan vu zakrabuleno življenje
pot Danteovom krabulom zamuotanom vu kmicu/
lice z vetropiraste povesti naše
a ja gledim se kak nigdar niš/
gledim, naopak mi se obrnul sviet
kak trupec z gniezda kaj se špiniči/
krabulom zmeknem kamen življenja
kak vrabec Veličanstveni pret celim svietom/
pot Judinom senom na galgama
spopiknut čez kmičnu samuoču/
vu lietu zakrabulenog cajta

MARKO GREGUR
Koprivnica

...

Čeno senu dela suncu
cigani po sajmištu
iščeju ognja
z kostanja se
zleva kmica
i blago bu po zimi
preživalo toplinu
to bi bilo sve
betežno i kužno
smertno
morti čak i strelovitno
da neje *Besmrtnosti*
na kolenima
i jednog osmeha
koji me čeka

Poklam Adama, kvarni

*G*ospa gizdava - sirota coprnica,
činž,
gornica,
klaka,
mejne sounca več mraka.

Šestina, desetina, drvarina,
lex prime noctis,
po glave mouža,
lukne,
štibra i maltarina.

Štibra na štibru,
zajem,
najem,
jarem,
kamat zelenaški, likove i aldomaši.

Živlejski cajt poscani:
čude zvane,
male zebrane,
terra incognita,
sî smo vriti.

Fizionomije kramarskega duha,
griešnega živlejna,
zvan Buožega reda
i v nebe bi šteli prejk reda.

Paragrafi nehasnoviti,
ludi poškodlivi,
v nebe nas takve neju pustili
smo kvarni, jalni ...

Horvacki jal gospon soudec,
juratuš,
fiškal,
bistrajnski i stubičajnski
kmet puntar,
buogec bistrički,
ban i kral
jal ...

VINKO HASNEK
Glavnica Donja

Noč

*P*rešle pol noči
Na stolu pisanica
Krej tega kujna
Drema
Roleta obloka škripala
Zdigne se spusti roletu
Za tem razvedril se
Prešpancerel po sobe
Znovič sel
Olovku vu roke del
I pak ga drem vlovil
Olovka osmeknula se
Preseneti ga lekanec...
Vu dvajst hekti prazni dedov sod
Vu pelnici...
Enda napisal ovu popevku
Predi nek otišel na počivek
Za vse pomolil se
Od tulike i tulike znanih pokojnikov

Ne zna
Koga bi se setil.

Zvuzlani poti

Čez guste vizire
plazimo v dolinu bleščeču,
mic po mic do nigdar.
Se nas bremza.

Domobranitelji v apsu,
zvezani z cajtom.
Mesto kolajni - sudske kolone.
Vgašeni jogenj.

Moždani so znucani,
a steza predugačka.
Skaližanost ne moči zeprati.

Z Haaga je veter zvihral
trpkinu, mito i korupciju.
Još so nam zvuzlani poti.

Cvetnja kesnog leta

X krvi tečeju v tkivo sprepletene
zakrite zbiljom i kmicom
ali zbleščiju znenada z zvezdom padajočom
te meglene oluje duše
zacuknuto leto dozrelih sunčanic
v vrtnim gredicam detinjstvo skrito
cvetnja nečujna kesnoletnog cvetja.
Negda ajnfahne, tak priproste
čekaju svojega dozrevanja cajt
da bi slobodne bile v času kratkom
prelejane prek ruba zaroblenog bitja
odprle lesu podsvesti skrite.
Na oštricami misli, gore znad sega
v potpunosti ravnoteže
prej znovoga pada v te isti krvi
v kratkem času kuražno, bez zaštitne mreže
znad globine besmisla,
kraljuju i letiju.

A senjaš negda...?

A senjaš negda oblake bele,
kaj heklaju fering z nitima zlatim?
Dal' ti ja negda h kmicu poluknem
da ti pospane senje skratim?

A senjaš negda protiljetne deže
kaj dišeče cvetje stiha rosiju?
Dal' oni negda na vanjkušu mehkom,
šteri put z mojim senjami spiju?

A čutiš negda i moju suzu
kaj h kmični noči ti senju zalieva?
Kaj mutni pogled skriva od tebe,
gda knedlin se h gerlu još zadieva?

Pomisliš li negda na dneve naše
ili je zaborav apajačinu na sercu splel?
A se zmisliš naših špancirof h večerku
I kak si me negda fest rad imel?

Vsaki od nas svojom stezom hodi,
putokaz življenja svojega prati.
Več nič nas osim spomenkof ne veže,
samo suzu vu senji još morem ti dati.

Slatke / slane nepozabljene

Donce v jutre prebudile požmierane sele
drage čkomeče neprebuđene male ižice
poslušne Buože igračkice
naslagane čepijou kre pouta
pretegnjenoga posried sela
kak dretnjakova

vouski poutec po ravnem se španciera
mirne teče kak potiečec
čujem mou pripoviedajnje / ogovarajnje
na podolčecou / na voužiešem / teče bržieše
vlieva se kak vu traftor
čez duol klajnca ljudi i kuola brže se spremeknou

klajnec ije / poiye ljucske korake
vupije koturajnje kuolskeji kotačof
vu ilovače ostajou spisane disnice
f tiele zemlje tragi zločesti i dragi / koraki vdrućgani
trag na trag ftišnjien
velika muczga / otprle se muczgišče
boleče i pogledati tou masnou ilovačastou zemljou
betežne zrajnjavanou al još gladnou gladnou

ober klajnca vreden vrt / (z)gledi raj zemaljski
velike jedre zelene šalate noudijou se na stol
kak *iglice* još je kindajou glivuši
se bojou požrli prekleti gladuši!
dej im soli!

suol cukor suol
trousijou se po stezice kre vrta koraki stare Jalžice
ide po lefke / na koukou vleče pušelj suoga grajnja
za šporat potkuriti / bou se grejala i repu z graem kuala
stara druobna mršava Jalžica kak tiejnjka tiejnjava
ide / korake hieklja vleče / i cajte vur svojeji vleče
tak žive još i ve jou vidim
a sprla več na jenem drugem briegou vu slične/iste zemlje
zemlja je zemlja zemlja i “gousti ljuft” ista/jena zemlja
se jena duša povezana / ja/mi vutem sem nasajeni
još sme rezhitani tiči

s tiem zosiem toud vezda idem po asfaltne ceste
šterou kak ogerliči čuvajou restegnjene želiezne ograje
hiže kak za paradu oblečene
vu nuove svetiešne oprave / fasade
nuovi kind / ovecajtni kič
vezda minoule cajte vu glave maljam / diete
zaigrane moutim se
prevračam te kipec z detinstva / kak slatke-slane
nepozabljene

Kokotov zijeh

Žmfeko je postalo življenje naše.
Črne so noči, još črnši deni;
V prsi stišče, v zraku zdeni,
Gori je visoko, čisto, široko,
A doli megla, trdo gliboko.

S pogleda je sakog nestalo lepote,
Čovek nemo vu zemlu gledí!
Ni čuti popevke,

Ni huškanja svatov;
Čkomina se vleče,

Smeh več ne zvoni
I mrzlina se gruba okoli ledi.

Kaj od življenja nam još je ostalo?
Tuge je preveč, veselja pak ni;
Roka roku jače stišče, al dodira ni.
V očajanju iščemo smilovanje,

Vuletno teško deždljivo naklapanje.

Iščemo ljubav da se nas zgreje,
Al ljubavi nigdi ni!
Kak v žrvnju življenja da bi se skrila

Gdi zbita i zmleta,
Kak mrva čkomi.

Jedino bi ona pomoći
Nam mogla,
Življenja ispraviti tijek,
Da samo malo zraste,
Barem za kokotov zijeh.
Srečo bi nam vrnula i smeh,
Samo malo da zraste,
Tak kak je kokotov zijeh.

Glumasta je nedjelja

Nemam rada nedjelju, gda se časi scedaju,
Gda se sence vlečeju i v pređu zapredaju.
Nemam rada kuhinju, gdi se zdele rendaju,
Vrele peči i zapečke, gdi mačkori predeju.

Nedjelja je hurmasta, nedjelja je glumasta,
Gda ti kruli po čerevu, gda na čelu rog ti zrasta.
Misel jena čisto luda po moždani gda ti svrdla,
Po ladici miš škrobanče i papere žute škr gla.

Nedjelja je sa brez teka, grka kak je zelje divlje.
Gdi su plugi, gdi je težak, da po hiži krš razrivlje?
Gdi je stari kum Benkina, da tudum posrkne,
Sused Čop da golovratki fletno vrat zafrkne?

Po škatulki piska stoji: popi dendereču.
Z cicaljinom črevo bravlje huncuti razvleču.
Nega mira, nit' spokoja, nit' gušta vun ziti.
Gdi su bolši običaji, ljudi plemeniti?

Pondelek na vrata luplje: nedjelja v kraj ide!
Zgužvana je i znucana - nikaj ž nje ne zide!
Nemam volje za nu čuti - dam ju za tri groša!
Ravno v Pekel nek ju nosi hudič-trhonoša!

Jurjevdan, zutra

*Z*eleno, zasanjeno, kak steklo zahuknjeno,
Kak joko rasanjeno, z plavilom oženjeno,
O, moje pretrnuče, raskriljeno svanuče,
Neblaki moji mehki, vi šajke plavajuče!

O, kak je liepo biti i z mirom se zbuditi,
Gda kokot se razkrešči, kak riter plemeniti.
Vu breskvinom se cvietu deteči obraz obznani,
I svati lete po putu, z kolimi nacifrani.

Najemput je moguče hoditi bos po plavnju.
Klanjajuč se životu, pisati slavopoj travnju.
Vidiš stvari dojduče, vu njih polažeš veru:
Čovečec si i kukčec koj vidi svoju meru.

Vu tem odehne svetec: pozoja proburazi.
I raskajana žena nasmeha v zrcalu spazi.
Vre jeden mledni bledec jognjeno gori znutra,
Se je kak ima biti, i Jurjevdan je zutra!

Kajkavljenje in situ

ZORAN KELAVA

Petrovsko

...

Boccaccio, radobojski mag i travar
Lečil je načelnicu od gifa
Gda god je Boccaccio hodil načelnici
Mel bi sobom koprivu
Neki povedaju da ju je koprivom packal po riti
Nemrem reči a je to istina a je ne
Al da su se čuli čudni zvuki ,
To bog i bormeš je
Si su čuli a i ja sem čul
Tak jakoga , grdoga smeha
Kak da ni človečji neg vražji
Povedalo se kak pri načelnici
Delaju coprnjački ritual
I da travar ma velku moč
Ljudi su vu strahu prosili pomoč
Velečasni je mel rešenja:
„v črnog štunfa deti mačjeg dreka“
Štunf su hitili načelnici čez oblok
Z hiže su mam izleteli netopiri, celo jato
Povedaju da je ž njimi Boccaccio pobegel h pečine
Z načelničine hiže več ni bilo čuti vražjega smeha
Hmrla je lepo ljucki od gifa

DAMIR KLIČEK
Varaždin

Pojtek

Jenput
Tote je bil
Pojtek

Z jalšami
Vrbami
S ftiči
Miši
Ribami

Jenput
Su došli
Z bageri
Z icebei
Z motorkami

Črez dol
Brazda
Črez čiček
Kak obriti piček

Na dervah, pod verbuj, za pluotam

„Uni su delali h rudniku pa maju pemziju...”

Sakemu je poznatu kakve su tuo procedure,
dok se Milček spustiju z briega, dva krat h kednu,
pa nakvi drempasti, z ruksakam, h dučan klimaju.
Proti tam se hitru ide, nazaj pa polahku.

Baš pri nas, na puol puta, na drievi porušene,
puolek pluota, pod verbu, sedneju si tešku,
ruksak skineju, a ž jenga jiegera
i glavicu češnjaka zvadiju.

Onda žvačeju i hrustaju i mljackaju, polahku jedeju.
Počivljeju si Milček stari,
svoj obiešeni vamp, natekjen
h dva podriezane škorje,
pokrit škerljakam zgužvanim.

Nekeri, pod škerljakam,
htekneju si onda cigaretlin pa pušiju,
skašljavljeju, cmačeju i pljuvljeju,
zievljeju i podrigavljeju.

Sunčece se spieja, sience diela,
ftičeki su tihi, dien popievlje,
ideju težaki s posla, trudni i ne.

Onda se Milček zdigneju gore,
zdehneju teški, glibuoki eeeeeeee,
zemeju ruksak, kasturu obrišeju hlače,
zapereju, spraviju,
pogaziju čik, a škorji zaperdiju po cesti:
krok, krok, krok, krok...

Velim, sakemu je poznatu, malu komu ne.
Mi pa nemama cajta kak uni. Vidima samu da
Milček su došli i Milček su prešli.

Pičim ja

*L*etim z autom v Zagreb
Nekej je bilo jako važno
(kak i navek)
a krenol sem na knap
(kak i naveko)

Prelazim čez nekakvo selo
(ma, selendro)

I po asfaltu:
traktori, bicikli i čuda
Jeden vozi v bucalici pajceke na pajtlin
Drugi vozi v prikolici hotavo za krave
Bača ide z praznem japanerom nekam (k vragu)
Majkica na biciklu ido z mlekare
Ženetina z cekerom šeplje z dučana
Balavec nekakov poskakuje po asfaltu kak nečistak

Da klenem
poslal bi ih v dve, tri i četiri...
i traktore
i pajceke
i hotave
i japanere
i bicikle
i cekere
i taške

i babe
i dede
i žene
i čoveke
i deco
i so im bližo i daljnjo rodbino...
(Al ne klenem, bar ne na glas)

Puno posle toga...
Mirno ranje
Nekakov luđak preleti z autom čez moje selo

Da klenem
poslal bi ga v dve, tri i četiri...
(Al ne klenem, bar ne na glas)

Bljuzga

*T*ak lepi beli sneg.
Tak lepa, mehka postelja od pahuljic.
Tak čista slika za oke,
kak duša deteča.
Od beline bleščeče
srce poleteti oče.

Življenje, življenje...

Korak za korakom
noga za nogo,
cap – carap, trap – trap.
Belina zgažena,
zmazana, zbljuzgana.
Ca -. Cap, cap – carap.
Sim tam, kriš kraš
ti i pajdaš.
Beline nič.
Mehkoče nič.
Čistoče nič.
Same bljuzga, šljopa.
Cap – cap, cap – carap.

Noge.
Četiri pari
Šest pari
Nosiju lies.
Cap – cap, cap – carap.
Po zbljuzgane bljuzge.

Kajkavljenje in situ (fis-mol)

Čvrček moj, senička, znogarjeni pes,
moj angel kajkavije
v otajstvèni reči dudi kak Snežna Dekla,¹
beli lilijum:

Bok moj, kak m'je zima! - cendrajoči pifče -
i se me boli (nofti, kostjè, zobi).
Ja si očem svate,
norije ljubavi, a ne gingavoču, sakdan
memento mori, v prsih
ledvène sveče.

Kušnem ga vu vuho,
v čelo, v lasi, vrat, podragam prst po prst
i pero po pero,
naprtim pinča-lonča pak pičimo
vu fremt:

na škropec pajdašije s čredom magašic,
vuz breg, niz breg
z Vrbàna na Mohòkos,² na črn-bel
k Cmrečnjàku,³

1 Snjeguljica

2 Najviša točka u Međimurju

3 Znameniti vinar

zagrapcè po stezaj, letèč prek Vražji grab
do Iluškini⁴ dvori: 'z šake ilovače
znašlingat senji breg i štubelekov
popevki,
'z par kaplji rose pušel sončanic,
lehu lepi kati.

Unda klipsajòč z beciklinom v Varaždin
v Prstècov⁵ angelnjàk
na *serbus gospon Žec*:

nam *a-la card* nariše jenu lepu tenju
s pisanom dundačom kakti z oreolom
al žnorom za šklak.

Dok te grizòč pere
spleen, bed i slaboča, s koprivaj te
po pleči, stegni i nogàj
vu nadre te,
vu žep (grlica, perez)
pak dalje vu vandriju,
na cug trlak-pak-tak Zabreg – Kotoriba:

4 Jelena Valkaj, umjetnica keramičarka

5 Željko Prstec, slikar

čez berek i javšè, racnjake i strnišča,
čez *surreal paysage*
s cirkvaj na svržjù i fticaj na lontaru,
štrlečèč derči v črknju horizonta -
klimberèč se v megle (trlak-trlak-tak-tak),
dimo, v doljnji kraj.

Mej picek drftì kre srca sred rèbri,
cimberli kak zipka: puj-puj-hajči-pajči,
moja lepa ftica. Jel' t'je išče zima,
čuček, *mon ami*?

Na vanjkuš ga denem,
v mefko gusje perje, skrijem pod vilahen -
naj si malo 'dspi.
Bok moj kak je lepi i z sakem
perom moj!

Z vročaj vusnicaj, z drobižom popevki
sub rosae mu šepetnem :
Se ljubav pripeti, moja Snežna Dekla,
jedino ak na stol ti pol srca deneš,
i ja ak denem pol
z rečjòm otajstvènom, z belom lilijom.

Žejen

Čes piesji drač i ternofke uoštre
Pljiezum pa garice dedave
F črievca abrasla
Prijemljem stope červive i žicu erđavu
Pučem tersje spretnune vunj z ilavače terde
Trosim kuoru zdrabljenu
Najemput
Dakaturum se da kljieti dadriete i brajde nagjene
Papetum z grombljavi persti vrata afucuna
Notre sum
Žejen kak kača sljinjim pa brienjka paljejoni
Z maštaljkom kastonjavim se točem pa glave bedaste
Ne verjem de sum
V pelnice puste čubim a žejum
Kre tuljike kaplje i stohe vinske
Žejen žejum ruosu jutiernju
Žejum žejen vuodicu zvirunjsku
Žejni iščem
Na žejnam patuočecu nebeskam
Žejo viečnu

Mimo je mirno leto

*V*ezda nam mimo je leto,
Čeperi se Mesec žot.
Dneva odegnalo z Mure,
Miš pobegel vu kot.

V cipresah zlati si časi
Časiju tam odozgor.
Kriščec na grobiču drema,
V mislih se spentral na bor.

Vezda mi jesen za vratum
-stenica pije mi krf.
Počohat bi ali se bojim:
Da bi mi potok čez brf.

I tak mi cajtek divani,
Meglica rivle se v žep.
Životek moj – isti kak lani...
Glaškec nacifran i lep...

Puezija pu mojum

*P*uišči, puhodi,
Pugazi, puplazi,
Puništi, pubeari,
Puvia, pujia,
Putoči, puliavli,
Puigraj, pudrobi,
Puteapi, puzobli,
Puhračkaj, pupluvli,
Pubeari, puždeari,
Pupi, pušči,
Pučuahli, pubroji,
Puzabi, pustroji,
Pugleaj, puteri,
Pujiamli, pumori,
Pukotaj, pupiši,
Puliaj, pubriši,
Puteaši, pupravi,
Putuači pu glavi.
Pumaši, puteagni,
Pudrapni pusteagni.
Puplun puhni,
Pu posteli pudvugni.
Puvaticu pupeači
Pu rualu pužari
Pu šporhatu pujiadinu puvari.
Pučakaj pumoči,
Pu riti puprdi
Pu nuasu pusmrđi.
Pu pivnici pugleadni
Pu pipi purini

Pu puažu puslini.
Pukopli, puzubači,
Pusadi, puskači.
Pučrni, pubiali,
Pužuati, puzeliani
Pučrliani, puplavi,
Pufarbaj, pupeari
Pusuši, pusplavi.
Pumori, puteagni
Puvleči, puleagni
Pupealaj, pucapkaj
Puvesi pu lesi.
Pu pluatu, pu druatu
Pukeafaj pu kuantu.
Pu svinskum pu piasjum
Pu liapum, pu grdum
Pu masnum pu vinskum
Pu miafkum pu trdum.
Puštopaj, putrgaj
Puškuapaj, pudrbaj
Puruži, pupluži
Pumaži, pukaži, puvaži.
Puveaži, puslaži,
Puživi, pusluži
Po pluatu pubeži
Pu nuasu pufseakni.
Pu sniagu pusajkni
Pu plajki puvajkni
Pu kruavu puteagni

Puvleči, puskoči
Pudini, puspravi.
Pužagaj, pušpricaj
Pucukraj, pusoli
Pumori, pumoli
Puskači – PUDRUGAČI !

Krojači h samine

Mi se čini; kak got da prekrajam svetiečnu rubeninu
Nie mi moči stegnuti z koncem vetra e vrieme potočne,
Nie mi moči škarjami zrezati dalšine e lana plavinu,
Ni vertnju kola nie mi moči oteti od mužike klopočne.

Šepečeju okoli da tie car još naviek na se oblači čistam nič.
Da je golji kak lačen dieči plač, kak grižavoga mljeka krič
Pak sam se z bale razmata laž, ta kača spod snopa zbiegla,
Pak čistu misel, kak žareča piegla, računa naklon popiegla

Ilji zgori misel, h začetku, berze, kak zrastaju deca h visne
I očmem se drugač vidi i budeme lažljivi krojači h samine,
H svietu de sak sam, i poveh sega, tek sebe na plečah svoja nosi.
Pak, ak tie je car još furt guol, zake štiepi moji jesu tihi, kak bosí?

Alduvanje ivanjske kriesnice

*V*rokah, od leta, zajna kriesnica ti spi,
za drobnu srečo, na tronušu od drača,
ishodni ju vetrek zove, naj se zbudi,
trudna, zemla šepče vu joku sejača.

Poglej, joblaki se premenjaju sami,
orel, jagnec i vok vu nebeski rami,
gdo to ruje, gdo v gljibini čami,
hudobna črna kača, il smo mi sami.

Nocoj so žerjavi prhali znad kroha,
k zemli Afriki, vu sonca daljave,
črez sen lepet, megnula nam mlada soha,
v gajnku negdo je ostavil škornje kaljave.

Mrvinjiče jognja stiščeš vu pesnici,
doklam luč z rojže cvete i kerv nam vri,
još jen dien se ftaplja vu lakomi kmici,
prejde v času z listjem pieska i ves zgori.

Gdo bo pobral naš smeh, dihanje vu travi,
verse vu kateri nihala se sreča,
kriesnicu so zlatnu odvlekli mravi,
samor nam još gori vu jobloku sveča.

Sen je, a pesma ne

*S*pravi mi grudu snega spod vajkuš za mrzlu glavu,
kak britvu rieč kristalnu, čistu, brez jafkanja,
zeleni i črni i zvezdani jogenj mi ostavi,
za vrielu stihinu mesto kervi,
vutisek persta na bielelem paperu
joblak v jederek mi zastavi.

Gde spiš sfrkana kak mačka,
milostivica prepredena.
Spleti mi zimu v nekaj teplo,
črleni kapuček z cimbuleki mi nastavi.

Pokaži mi lice od zemle, od trave, od golubice,
od nečesera kaj se more pehnuti
v žep deti kre serca.

Zmožno, prehojdi v capama oroslana,
nejžno vu versu kak visibaba.
Sfrkni gnjezdo za potepuhe, boge petlare.

*Rokice nek stopiju,
a potlam cieli zgoriju.*

Prevzemi mi strah moj
i hrepenjenje
i smeh i deh
i nuoč moju.

Zneveri me stokrat,
zataji, zpepeli, pregoči,
Al, reči, si bila to ti senoči
Il hopal je sen na moje joči.

Tik-tak, tik-tak

Noč.

Legel sem.
V morju perja
naperil sem pero na paper.
I naperil vuvo, čujem svojo vuro.
Je, na stene moja vura
ka stoletje čak dura.
Čkomi, stoji i mene čaka
da ji bate povlečem do požiraka.

Krenemo na pot
tik-tak, tik-tak ...
v rikverc znaopak.
Denes se bode kopal slak
tik-tak, tik-tak ...
na mekote nuz kojo ide vlak
tam gde cvete crleni mak
tik-tak, tik-tak.
Se sečaš, mali bedak
kak je siputal vlak
tik-tak, tik-tak.
Si ga pozdravlal, bil aptak
kak mašina sičal, kak gosak
tik-tak, tik-tak.
Mati se švicala, i japa čak
dok sonce je vrelo i kipel zrak
tik-tak, tik-tak.
Na kravaj smo došli, bil je vreč mrak
s kol si skočil, otkiflil f sokak ...

I bilo je to tak i tak
moj mali bedak
tik-tak, tiik-taak, tiiik-taaak ...

Bati so se spuščali
cajtu došel kraj.
Tak saki den na sakom potu
mi dršče, hrepeni herc
a vura ide fort v rikverc.
Saki pot za te dignem bate
tebe na spomenek.
A na vure crlene ruže
diše i vezda
dok mi cajgar kaže
gde je tvoja zvezda.

Vura na dišeče crlene ruže.

EMIL PAKRAC
Zagreb

Prešle je pune pune preveč

*R*ođen sam kraj pruge
v malož žutoj hižici
trošnoj trešnjevačkoj potleušici
(hitna se zgubila v čoravoj ulici)

Rođen sam kraj pruge
i baš kak taj cug
bežim se od tad...

Prešle je pune pune preveč
vremena
al' ja znam - došla bu na kraju...

Preteške je živeti
al me je strah mreti
ne znam kaj se skrivla
gere iznad oblaka

Prešle je več pune pune pune preveč
cajta
al' ja znam - došla bu na kraju...

I tak prejdem v kino
malo po starom kvartu
al Triglav več ni tam
samo kineski restoran i neki dm, kaj ti ja znam..

Prešle je pune pune pune pune preveč
vremena
al' ja znam - došla bu na kraju....

I onda prejdem na Miroševce
kad je listje črlelo i žute
i pitam stari kak si
al odgovora bilo ni
same je veter šumil po grani

Prešle je več pune pune pune pune pune preveč
časa
al' ja znam - došla bu na kraju....

Bili su cajti kad
več nisam mogel dale
Bil sam v dreku do grla
al sad si mislim da bi mogel
mogel zdurati još male

Prešlo je pune pune pune pune pune preveč
vremena
al' ja znam - došla bu na kraju...
BU

EMIL PAKRAC
Zagreb

Zapadni kolodvor

*“Stvarnost je iluzija izazvana
nedostatkom alkohola”*

Noćima slušam vlakove
predugo ih već slušam
te vlakove kaj voze -
nikam..

I znam se pute,
prelaze, mesta i rupe
gde cug zastajkuje
i
gde ubrzava..

Znam gde treba položiti
glavu
na hladne šine
i pričekati
ono kaj mora biti
ono kaj se mora dogoditi..

A druga se deca smeju
i opijaju
na klupicama kraj pruge,
potajno se nadaju da buju i oni
utekli poslednjim cugom
v bolše bolše zutra..

Nema takvog cuga
znali bi to samo da pogledaju v
prazne oči
onih navek budnih skrivenih
iza žaluzina zaprtih obloka
malih tužnih hiža
kraj pruge...

Naj me vleči

Naj me vleči
Ostal bi

Tu bi ostal spod križa
Na goručoj žerjavki stati

Naj me vleči

Zneba več na glavi velka kaštiga
Ogenj peklenski
Čovek se zgubil v gliboki kmici

Naj me vleči

Štel bi si obraz čkomečki podreti
Znucani canjki v škatuli greha
Ajngelek beli v črnoj kmici
V zdencu življenja črle ne rože kričiju

Naj me vleči

Rad bi još falačec senjah vzeti
Črno vino v meni gori
A bogec se spod križa splezel
Kak da je zabludil
Posramleni cucek čez lesu gledil

Naj me vleči

Tak je mrzle v moji duši
V pekel se bum i sam dovlekel

Den gda je Mika Kojonkoski s Holmenkollena doskočil drito v središče Osla

*B*ile je to godine devetsto i neke
gda je svetskega rekorda držal valda još Armin
Kogler z 180 metri
v turneji Svetskega kupa skakali su na
Holmenkollenu
barem 8 kilometrov distancjeranemu od Osla
redko gdo je preskočil devedeset i nekaj metri
a Mika Kojonkoski
taj Finec fejest stature i z čudnemi očmi
rešil je pokazati Norvežanimi
gdo su pravi skakački prvaki
da jim majko njihovo norveško
pa se enostavno zaletel i letel i letel i letel i letel
vse dok neje zletel drito v središče Osla
takozvani Sentrum.

Domača publika bila je osupnuta, osupnuta!
Malo je reći „osupnuta!“
nastupom „te opake Finčine“;
govorili su na temu svojemu čudnemu jaziku:
„Štö? Štö? Käkø? Käkø? Ma ljudi moji, je li tø
møguče?“
i vse tak nekak.

Mika je hman proglašen največšim sportašem vsih
vremen, „ever“,
ajatolah Homeini poslal mu je četiri desti jumfika,
proglašen je doživotnim predsednikom domovine
mu *Suomen tasavalta*¹
z neograničenimi ovlastmi i z pravom nasledovanja
a potlam i generalnim sekretarom Komunističke
partije CCCP-a

ali v temu se trenu
jajaj
Mika zbudil

tedaj neje ni zamisliti mogel
da bu v novemu tisočletju
vuspešno treniral baš Norvežane
i z njima često pobeđival svoje Fince
a bogme i prgave Avstrijance
štore bu, prej neg Norvežane,
isto treniral

ali v novemu tisočletju
vse je mogoče
pa i to da Aco Stanković piše pesme

1 Suomen tasavalta finski je naziv Republike Finske

Škatulka za molce

Dišala je na lavando, čiji pušlec je
naganjal molce po starinskem ormaru.
Dišala je na pohotne kušlece
i fkradeno lubaf.
Dišala je na možiko dvejo srečne duš
zaprte v jeni škatulki.
Svetlo je ftrnolo, a hižica je tancala.
Najpredi tango, pak valcera, polko, a potlam i
čardaša.
Nemrem se setiti, morti je bila
samba, rumba il' lambada.
Plesala je do ranja i čkomela.
Noč je šprlila na zvezde da ne vgasno prezaran.
Negdi so zdaleč pripovedale gusle,
a onda je se fčuhnolo.
Ranešnje svetlo vušlo je čez tenko, žoto firango
i šepnolo da moremo iti.
Zrosile se joči.
Ostale so zameglene glajže, zrušena
starinska postel i ftiči vu srcu.
A ondar je škatulka zaspala: vu senjaj,
uspomenaj, vu zapredene pavučinaj,
vu plesnivi lavandi, vu
neftešini...
Na starinskem ormaru
ostala je tekar hižica za molce.

Živleje za nula kuna

*B*ogik droagi samo zna kam nas pelja
ta črna cugmašina.
čččč-čččč-hu-huu
Črna mašina, črni vrag,
denis je hudu i zutra bu tak.
Prej nek nam se bu živleje zišlo,
i unu bu v stečaj udišlo.
čččč-čččč-hu-huu več smo tu !
Denis ti je to tak,
na metli jaše i črni vrag
čez muoj i tvooj hižni prag.
Sejeno nam je več
jer živleje je za nula kuna,
ili se na silu smijemo,
ili si s črnim vragom kupicu vina spijemo.
Črna kuga, črni vrag,
denis nam je hudu,
a i zutra bu tak.

Popefka pijofka

Negda

Negda,
Gda nuoči su tak černe,
Mislim si...
A ti, kak i ja,
Iste senje senjaš?
A ti, kak i ja,
Liete naše brojiš?
A se ti, kak i ja,
Negda za nas bojiš?
A su misli tvoje drugač stkanе?
Morti su tvoje senje
Negde drugde zasenjane?
Nekoj drugoj poklonjene,
Z cvetjem nadišane?
Im Buog dragi zna
Da ne morem si to zamisliti.
Da duša me preveč na to boli.
Jer moji šlajeri i ogrlice črlene
Za te su splene.
Bi štielea veruvati,
Za te nigdar pozablene.
Negda,
Gda nuoči su tak černe,
Mislim si...

Rubc

*N*a guave je
rubc.
Črn ad nači.
Rubc na guavi.
Rubc nači.
Lejta v njemu
živejo.
Dougga lejta.
I adn ževat.
Rubc ku šute
i gavari.
Rubc na guave.
Ad nači črn.

Pilen ga ku slejpca

*G*mijen se
z jutron.
Čisten, frišken.
Lepen ku frajlica.
Paškrapin ouči
z vado sounca.
I paten gren
nazaj v ževat.
Zamen ga za rako.
Pilen ga ku slejpca.
Bulje da ne vej
kaj jest vejn.
Naj uživa v jutre
čisten i frišken.
Beu ad dana
ku prhaja.

Nebo

Nebo se krvavo členi
Zgubila se harmonija svemira
Sveci se bojujejo med sobuj
Križari ratujejo za jenu istinu
Sila boga neče moliti
Teri je pravi bu skrvaril
Na silu bu drugi na tronu
Puk se nekomu mora klanjati
Moli ga za lefku smert
Za večno življenje treba vmreti
Saki zabira svoje zlatno tele
Saki si poišče vrata spasa
Beži od pustega življenja
Svetlost na nebu neje večna
A nebo se črleno razpinje
Nič neje za veke vekova
Sve se je zdavna premenilo
Još ni pučil glas do nas
Svetlosna leta nisu blizu istine
Sve se je zgodilo preje nas
Naše zutra je preživleno
Življenje je obična premiera reprize
Toliko put vužgana i zgašena
Misterij iluzije človeškega duha
A nebo se krvavo členi
Blaženi se boriju da buju sveti

DARKO RAŠKAJ JALŠOVEC
Lobor

Domenica, Santa Domenica

*N*a kraju razletenuga tjedna
na kopice danof i griehof
andeli na obedu postružnjaka
z klarušem moljitvi okuol šinjaka
z roupcem mislji na ponorele glave
diela se nuovi plan za pondijeljek.
Domenica, Santa Domenica

Naspane blažene nedeljne jutre
posipane kapljicami dišiju
male ljubičice i z zdenca vodice
trseki h cvatu i šenice h zlatu
jabuke zriele i dunje prezriele
šikani kindi i snegi bieli
na rouka vužgani i zgašeni.
Domenica, Santa Domenica

Prijateljica moja najdragejša
prie nek prejdem h uosmi dan
prosim za tvooj sounčani zagrljaj
nek me prati da uživam i tam.
Ake muoraš ostati tu, pri čovieku,
dah tvooj naj nosim h sebe i suobu.
Domenica, Santa Domenica.

**Ve tam več
nikouga več**

Škrljaki črljeni na zeleni bregi
ej ste žaluosni ej ste veselji
po vami taubeki ne štabaju
rafinjki oblake ne grijeju
na najži vrage z lanci ne ružiju
a uokna bez tičekof prhneju

Još se čuje od hščera
buosi krič z zapečka
popievka šibe cvrkanke po ritice
dim kave divke h pospani očmi
oubedi z krvavi zmazani žulji
hrkanje dedeka moljitve babice

Škrljaki črljeni na bregi zagorski
pod zelenu natreskovu tuhicu
h sive tišine zvuone poslušate
h zaštopanomou goutu
spraznil se spomen
ve tam več nikouga več

Z Gazophylaciuma

Zapisuvleš rieči proroka vu mali Gazophylacium
Zapisuvleš vučene misli
Zapisuvleš sen da ne pobegne
I mater vu dvorišču kak sedi
Veš na štriku, lanec i pesa
Gajbu z picekima
I veter vu orehu kaj nese smert črlivemu plodu
Zapisuvleš se kaj ti dojde vu misli i kaj vidiš
Ti čutiš kaj vidiš
I vidiš se ono kaj ne bi smel videti a vidiš
Daline kalne i čkomeče
Rišeš vu svoj mali Gazophylacium slike
Rišeš velko oko, pozoja i raka
Piramido, trokut, drevo življenja, mandragolu
Rišeš znutrenje sveta
Da ne zgubiš falačec sebe
Ti si kakti mešter od rieči, verzotoč
Zapisuvleš nekšni svoj pentimento
Mundo sentimento
A nemaš časa razvuzlati misli i rieči, senje i žitek
Svoj bitek vu jenu sliku
Zapisuvleš polahko, onak za sebe
Zbiraš rieči, slike
I stiščeš ih uz serce

A rieči odpiraju rane vu tebi
Gliboke kak glad

Rieči hičene vu veter

*S*premrzli muži hodočastiju peronima zaprtih fabrik
Bez rieči
Čkomina je korenje njihovih tela
Škarnicli im vu rokami; fital kruha i cigaretlin
Spred njihovega koraka cucek se zavlekel spod klupu
Vu črnu, mertvu rupu
Rieči su zdavnaj hičene vu veter

Deždi, zima je vu sobi
Ovaj mesec nemamo za plin
Prodal bum hostu spod cene

Dim vu vanzahajnju postaja megleni plašč
Prekrivle varoš, skrivle nas, kipec na pilu prek hiže
Skrivlemo svoje križe
Ajngeli grejeju promrzle roke na kominu fabrike
I smejeju se orslanu vu Afriki, malošu vu Liliputaniji
Kipecu kaj bi štel biti živo bitje, i tebi i meni

A hoste več ni

Zakej slavuji mučiju

*K*ak znucana ploča f kutu nigdine
zubmi škergeče i grunta gduo bi ji
muke zlehkuotiti mogel, da ne visi
sama znad opskurne respukline i
išče nekej kej zgubila nie.
A morti i je – zgubila vse.
Zgorele su rieči f pepel pepelnati
i ostavile skule skulnate.
Zesušil se zvirek zvirnati, a ona
kak kalna voda zmed kamienja puta
išče. F kruk se verti i hropca vu
sebi tišči.
Zmed pekla i raja, stisnuta na
malomu fuoldušu čemera, čaka da
se nekej zgodi.
Štiela bi da kriesnice kmicu restiraju,
vu daljavi znuova trandiku poslušati
i tamcuše videti.
Štiela bi z ajngeli odleteti do tam,
gde se hude rieči f zlatni prah drobiju,
senje jutru veseliju,
vse skule posušiju,
a slavuji ne mučiju.
A unda je začula tuopli glas. “Dobre
jutre, fruštuk za vas“.

Spomen grunta

Šipek roža, stan, snovača
Put od blata, trn i kača
Vreme kaj te navek punta
Duva zemle, spomen grunta

Zrno hrži, stol, grovača
Trda zemla, švic, štihača
Na rukami žul kak funta
Diši jačmen, duva grunta

Japek dragi, dej oprosti
Kaj te nesem razmel dosti
Nesem razmel vrednost pluga
Snagu zemle, jakost luga

Vtapljamo se v oholosti
Telo srečno, duša posti
Sam z večeri srce punta
Želno duve z našeg grunta

Čaraben sviet

Vu mem čarabnem svietu
se je bile jake liepe
tuaple je dišale
doak sme buasi karacali
pe potu šudrunem
dišali si lipu f cvietu
i deržali se za roke
zvozlune

Kak da sme deca mala
poani sonca f sercu
čudili sme se sakemu tiču
f pesmi duše
a mesec je svietil
kak zlate na nebe
some za nas

Več ašamureni vu mraku
z roku stiskal sam tebe
a v oačie
zviezde su se igrale
se da jutra
pa i dalje
doak je sonce
nie pripekle

Vej sam čiste som
- som soumeni! -
niega sonca a ni meseca
NIEGA ZVIEZDIC!

Čaraben sviet se zrušil
daleke je tuapla roka
TVA!!!
i some siečunje briše

SOZE ME
naviek još žive

Popefka pijofka

*D*a mi je znati šte zdigel te z kala je z betega te
Pesma je
Pijofka na vratu
Jezičavu žučlivu inatlivu svrablivu
Komu si na vrhu jezika žnavela
Gda si se kotila z pupkovinu z možgani stišjena
Da mi je znati koga si dragala poveticu bi mu
spekla
Dišeču zlevku z rola
Zvlekla
Zalejala z makom v mleku da zaspi i zabi te
-zapraf sebe-
Predi mene,
Pesma ti jena!

Da mi je znati komu si skliska curela čez prste
Mam bi mu
Zlopatala snege se
Da ftapla ih i sebe od tvoje vručine
Da mi je znati na koga si mislila
Čija te krf plavila je
Čiju si krf jokala se

Šte te je senjal čija te misel za rit je ščipala
Komu si v požeraku zastala
Koja radi tebe roka noči i noči je ne spala
Dok jezike je svoje v ritmu vrtela
vudirala

Da mi je znati
zakaj dete te zapopevalo
cecno
čim se z matere spuknalo
Ar kaj vu tebi fale je bilo?
I vu tebi fala je bilo?
Ti
Popefka jena!

Kad drugo biti nebreš ali nečeš

Nbrem te nikak sfrkafuljati i hititi
Gore nekam
V astrodroptinicu datotekicu zableno

Da mi je znati zakaj našla nesi nekoga
Da bi bilo mu sejeno.

VALENTINA ŠINJORI
Novi Marof

Jeziku spoda kameja na Kameju

*D*avi nam se jezik naš
Vu nami sfrkani kak ričofka
Spoda kameja
Na Kameju mojemu dedofskomu
tam
Zgora
Na pol pota od Remetinca do Strmca

Tam de Sonce se močno ftapla
Moje je i detinstva mojega
Kameje.

Črleno
na vmiranju sonca zasramlene
Za se
Vusputno fletnogibajoče sprehodeče lepote –
jedino kaj vredelo je
A zajafkanozakričanozešeptanozapisano
Neje.

VALENTINA ŠINJORI
Novi Marof

Srečne misli

(Za T, moju, onu vu sredini)

*J*a bum sama rekla al očem da
Moja il tvoja, sejeno, bol mi se vrne
Bol srhjene srne
Vu domjaničevskomu *jezeru cipresah*
Ogledane

A tak sejeno bogeku dragomu je
Ili pak bilo komu
Jel bum zobrala živlene
V oksimoronu
Ili v paralelki
Il pak bum z zvezde na zvezdu
Školice se igrala

Srečne misli, mamu
Srečne misli, mamek!

I pusek zvezdice je sreča!

Orion se neje zabadaf
Potpisal
Na moja pleča!

VALENTINA ŠINJORI
Novi Marof

Fleki na flakami senjah

*D*aklem, Her Freud, vielen Danke
Jerbo Vas zaradi iščem neakve sanke
Za smicanje po senjah
Vu ovi nigdezemlici Jezičici

Vu hoste zakvački- mački
velike čobe vu hrastu
blato i kalna voda- a se brez slike
i graje
same su reči

I senja lupi cenzuru
Sebi sama na se

Popevlem živlene svoje zmed redof
V nevidlivomu pismu dišeče limune
To tak ne dela se
Zna se
To ne dela se tak šepče mi
Luna
Dok melem prpel v ostajke nedelne juhe
Z domačemi krpicami
Tam posle pol dvanajste vu noči
Jer glad i štečec i senja i reč ne pita te
Za vuru

Her Freud, baš štela bi znati ali i vi ste senali
Otoke Ternate i Tidore
Dok živlene vam se prplilo vu prpel
Je dišeči

Kak film zapapreno
Kak črešna zajapanjeno
Kak roke z cvetekemi mesto dlak
Kak rati zvezdah
Kak pismo pisano na ringišpilu:
a- Ponavljam vam znova
b- Brez slik
c- I se mi se boljše vrtil!!!!

A porinala bi roku do ramena v jogen
I desnu bi nogu dala da nesu senje bile,
Her Freud,
Jer i smeh je jegov bil tam, Her Freud
Znate kak tef smehek zgledi?

Kak podsvesno svesno nesvesnoga

A prhale su – i one reči- na vetru flake
Fajtne i dišeče dok protuletje je cedilo
Omekšivače
I ignoreralo fleke.

VALENTINA ŠINJORI
Novi Marof

Nostalgiji veli se domotoužje

*K*aj to je za jezik
Vu kojemu nema deminutiva za
Mladost
Lubav
Žalost

A sam za se znal je reči jezičec
(na kačin spodobni!)
Zakaj ne i mučkina mladostica
Tak bi se lepo stopilo z
Bisernica
Tak slatko bi zvonilo z
Lubavnica?

Posušeni soncocveti
Na moji zastavi neblačini od kumulusa
Ftišjeni plavi rožmarin

I saka kaplica dežděka igra se
Čez sparjeno bogeka
gda pusa zemlicu i kule od peska betonera

Vu tomu jaziku kaj za se je sam
Rekel: takef sem kakef sem
I tef sem koji jesem
i cendravi stoput
zajafkani, i stoputrečeno i trje i rože-
jezik sam po sebi
domotoužje.

VALENTINA ŠINJORI
Novi Marof

Requiem za zimu i laj(KAJ) na protuletje!

*Z*a se cajte koje sem oddelala ništkorisne
Za se sednice koje sem presedela i risala
Pozoje i joblake i cveteke
I mustače
I špice kak lepoglafske
Za se dogovore prazne
Za saku mrvinčicu zarajtanoga živlena

Za sreču za droptinicu pameti
Za rockfellere zagorske
Med kojemi i sama sem-
Ne znaš al više felere il više rockere-

Fala ti živlene!

Ar vučiš me kaj je princip odgojenoga
zadovolstva

Pršeju iza Svetoga Roka
Čudaj čudne astročestice
Na radiju rekli su
Da to se protuletje uploada
Auto, dišoba ružmarina črni plavac viški
i limuna
Najrajši bi pokleknela i napravila si fejs
I kak narod sef
i ja lajKAJala
na upload tef!

Neplanierani maskenbal ob Martinju

*B*aš f truc,
smrdeči je martin
plazil po lagvam prek obruča črnih,
ta suorta nezaželenih kukcof,
gli ob svetkovini Svetuga Martina.
Plizal je kak nevidlivi trag žveplenih pezdecof,
po apšisane cinober lakovnice
i smrdel z lanjskoga paučinja.

A diedin gašpar hasne je hajcal,
čez sprepiškani rafung fletno se rašil,
duhu hmajnu po klieti je bludel,
i tuorec bi se v klieti v nesvest zrušil.

Klapa podjednak h pijanstvu sklepana,
z kupicami na štiklecu visoko-ober,
z kaj-popiefku v duše glibuoko-unter,
pajdašija „mein Gebruder“ od sikud zritana.

V Gusakovcu, za bregom pod snegom,
martinjske gakanje gusek rastieplje se
i čez trsja v napitnicu pesmu objemlje,
pri vinske bratje pod črvivim tramom.

K noči kmične trotli buju vkrižglededeči
zarajtali popiefku brez konca i kraja,
čez pijaču zmaskierali se buju zibajuči,
fest jahko bečeči em finu zeru tuleči.

A fašnik još skopitnul se nie od nuoruga frtalja
za osmeknjenoga tolvaja.

ANTUN TOMAŠEK
Petrijanec

Vu glibini

*V*u glibini
Vu tišini
Zdieni veter
Se hladi
Duša hropče
Duša vrišče
Se na barut
Ve smrdi
Kam odhaja
Ve življenje
Zdiena ziemia
Črni krt
Vanjkuš od latic
Z uoštru kuosu
Stuji smrt
Vu belini
Črne hoste
Ruža cvete
Gluoguv trn

Se je tak tihu
Niema više
Niti srn
Samo Mesec
Žrven tira
Melje senje
Se vu prah
Rana je friška
Vu čkumini je
Velik strah
Vu glibini
Vu tišini
Vu brazdi
Živut zdehne
Ratnik v brazdi
Gde se mrtvi gezde
Se nas ve gledi
Z jedne bijele
Zvijezde

Gusak

Gda sem snočka vnuke čuvala v stanu je nestala struja
vužgala sem debelu sveču a vnučke je k meni stisla oluja
Crkli su kompjutori, televizori i vsa čuda kaj nis ni znala
pripovedala sem im o jenom gusaku gda sem bila mala

Na selu sme vsega imeli, kravicu, pujceke, kokoši i race
a v gradu sme bili dotepenci i bog i bogme sirotinja
V rujnu je mamek kupila gusaka na sajmu, za Sesvete
bu z rola lepe dišale, naj se vidi da vsega v hiži ima

Išla sem ga šopati jer je mamek rekla i to je moralo tak biti
a ti veliki ftič me je z krilima stukel po nogicam i zgrizel po riti
prek štreke je gusak preletel, z suseda je delal bedaka
pes ga je steral v čošek šlivara, nekak su vjeli meg gusaka

Još sem dece štela reči kojekaj no ti čas je struja došla
kak rakova deca su se razbežali vsaki v svoju sobu
Morali se se žuriti vlogirati i lepa se večer brzo zdošla
a ja sem se vrnula na svoje štrikajnje v tu kesnu dobu

Sen je, a pesma
pesma ne
na ne Sen
Sen je, a pe

ma ne Sen je, a
Sen je, a pesma n
je, a pesma ne
pesma ne Sen je, a

Cijena: 35,00 kn
ISBN: 978-953-6540-55-6

9 789536 540556